

Синдер & Ела
Кели Орам

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

Cinder & Ella

© Kelly Oram, 2016

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2018

Тираж 900 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Синдер & Ела

Кели Орам

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

*За мојата ќерка, Цеки.
Затоа што секое девојче заслужува
сопствена бајка.*

ПРОЛОГ

Проблемот со бајките е тоа што повеќето од нив почнуваат со трагедија. Ја разбираам логиката, никој не сака разгалена хероина.

На секој добар лик му се потребни тешкотии и искушенија за надминување - искуства што ќе му дадат длабочина, што ќе го направат ликот ранлив, допадлив и што ќе овозможат луѓето да се идентификуваат со него. На добрите ликови им требаат маки во животот за да ги направат силни. Замислата е логична, но сепак за никаде кога ти си хероината.

Мојот живот никогаш не бил како бајка. Јас никогаш не сум имала некакво магично исполнување на желби, но ни вистинска трагедија. Татко ми имаше афера и не напушти мене и мајка ми кога имав осум години, но со исклучок на тоа, животот ми беше прилично добар. Може да се каже дека сум убавка - долга брановидна црна коса и мазна бронзено кафена кожа, благодарение на тоа што мајка ми има потекло од Чиле. Но ги имам крупните светлосини очи на татко ми. Може да се каже дека сум паметна - скоро сите оцени ми се петки без многу учење. И може да се каже дека сум популарна до некаде - не баш кралица на матурата, но никогаш не сум останала без пријатели или без рандеву во сабота навечер.

Да, можеби растев без татко, но мајка ми ми беше најдобра пријателка и тоа беше доволно добро за мене. Животот генерално беше доволно добар. Но тогаш, минатиот ноември, мајка ми реши да ме изненади со викенд патување на скијање во Вермонт за мојот роденден и си

ја добив првата вистинска доза на трагедија за градење карактер.

„Го зедев пакетот со СПА за да можеме да уживаме во џакузи и убаво да нè измасираат по скијањето цел ден“, ми откри мајка ми кога излеговме од Бостон.

„Ау, мамо! Не дека не сум благодарна, ама можеме ли да си го дозволиме тоа?“

Мајка ми се насмеа. Го обожавав тој звук. Беше лесен, како претање на крилца на пеперутки, имав чувство дека можам да полетам со него. Таа секогаш се смееше. Беше највеселата личност што некогаш сум ја запознала. За неа, животот просто не можеше да биде подобар.

„Слушни се, Ела. Полниш осумнаесет години, а не четириесет.“

Се исклештив. „Како ти следниот месец?“

„*Cállate!* Тоа е наша тајна. Ако праша некој, јас отсега па натаму ќе имам триесет и девет години до крајот на животот“.

„Ма секако. Чекај малку... тоа ти се... брчки на челото?“

„Еламара Валентина Родригез!“ викна мајка ми. „Тоа се линии од смеење и јас екстремно се гордеам со нив“. Ме погледна и очите ѝ се збрчкаа на крајчињата. „Со ќерка како тебе, морав многу да се трудам да имам само вакви наместо побелена коса“.

Фркнувајќи со носот, си го зедев телефонот на кој упорно ми стигнуваа пораки.

„Биди фина со мајка ти или ужасно ќе те резилам пред сите слатки момци викендов“.

Имав добар одговор за неа, но го забораив кога ја видов пораката на мојот телефон.

Синдер458: Наскоро ти се ближи роденден на блогот, така?

Синдер458, или само Синдер за мене, ми е најдобриот пријател на цел свет, со исклучок на мајка ми, иако никогаш не сум го сретнала во живо. Никогаш не сум

ни разговарала на телефон со него. Контактираме само преку мејлови и пораки на интернет, нонстоп, уште откако тој налетал на мојот блог, *Мудрите зборови на Еламара*, пред две години.

Мојот блог е блог со критики за книги и филмови. Го почнав кога имав петнаесет години и навистина му се ближеше третата годишнина.

Името Еламара е во чест на мојот омилен лик од мојот омилен серијал книги, *Хрониките на Синдер*. Тоа е научно фантастичен серијал напишан во седумдесеттите што се претвори во една од најсаканите приказни во модерната литература. Холивуд конечно ќе снима филм по првата книга, *Принцот Друид*.

Еламара исто така е моето вистинско име. Мајка ми ги читала книгите кога била девојче и ги сакала толку многу што ме крстила по мистериозната Друид свештеничка. Јас се гордеев со името, а исто така и со мајка ми бидејќи и таа како мене повеќе ја сакаше Еламара, а не принцезата воин Ратана како сите други. Еламара беше многу подобар лик.

И Синдер очигледно е обожавател на серијалот. Токму името Еламара, и моето мислење дека таа е најпотценетиот лик во книгата, го имаше привлечено Синдер кон мојот блог на почетокот. Тој ги сака книгите исто толку многу колку што ги сакам јас, па веднаш ми се залепи за срце - иако ми имаше пишано, расправајќи се со мене дека принцезата Ратана е многу посоодветна за принцот Синдер. Уште оттогаш ми се спротивставува речиси за сите критики на блогот.

ЕлаВистинскатаХероина: Сиго запомнил роденденот на блогот.

Синдер458: Се разбира. Ќе ми треба твојата адреса. Ти купив подарок за роденденот на блогот.

Синдер ми купил подарок?

Срцебиенето ми се забрза.

Не дека бев вљубена во мојот најдобар пријател од интернет или нешто слично. Тоа би било бескрајно

апсурдно. Момчето беше арогантно и тврдоглаво и ми се спротивставуваше на сè што ќе кажам само за да ме нервира. Тој исто така имаше многу пари, се гледаше со манекенки - што сигурно значеше дека и самиот мора да е многу згоден - и потајно беше забеган по книги.

Смешен, згоден, богат, самоуверен, љубител на книги. Дефинитивно не мој тип. Не. Ич.

Добро, да, не беше мој тип по автоматизам затоа што тој живееше во Калифорнија, а јас во Масачусетс. Како и да е.

Синдер458: Ало? Ела?? Адреса??

ЕлаВистинскатаХероина: Не ја кажувам адресата на забегани манијаци од интернет.

Синдер458: Добро, значи не ја сакаш книгата што ти ја купив - *Принцот Друид*, со автограм од писателот, примерок од првата едиција со тврди корици. Штета. Го замолив да ми ја потпише за Еламара кога го сретнав на ФантазиКон минатата недела, па не можам да пробам да импресионирам други девојки со неа.

Не бев ни свесна дека пискам сè додека колата не се заниша.

„*Por el amor de todo lo sagrado, Еламара!* Немој да ме плашиш така. Уште твоето пискање ми треба со снежна бура. Патиштата се доволно опасни и без твоето пискање како луда“.

„Извини, мамо. Ама Синдер штотуку ми кажа...“

„Аман, немој тоа момче пак“. Го препознав уморниот глас. Знаев дека ме чекаше едно од омилените предавања на мајка ми. „Свесна си дека тој е потполно непознат човек, така?“

Одмавнав со главата. „Не е непознат. Го знам подобро од кој било“.

„Никогаш не сте се сретнале во живо. Од каде знаеш, можеби сè што кажува е лага?“

Прва ќе признаам дека и самата си ги поставував истите прашања претходно затоа што животот на Синдер

малку ми звучеше како живот на рок ѕвезда, но сега веќе го знаев доволно долго за да верувам дека не е некој лаж-го. „Навистина мислам дека не е, мамо. Можно е малку да ги преувеличува работите, но кој не го прави тоа? И што е важно? Тој ми е само пријател на интернет. Живее во Калифорнија“.

„Баш така. Па зошто тогаш трошиш толку време со него?“

„Затоа што ми се допаѓа. Можам да разговарам со него. Тој ми е најдобар пријател“.

Мајка ми повторно воздивна, но се насмевна и неј-зиниот глас омекна. „Јас само се секирам дека ќе се вљубиш во него, *тићеса*, и што после?“

Тоа беше добро прашање. И баш затоа Синдер не беше мој тип.

Не, не беше мој тип.

Синдер458: Адреса. Именка. Локација на која може да се најде одредена организација или личност. (Или каде што може да се испратат неверојатни подароци).

ЕлаВистинскатаХероина: Твојата кола ли ти го кажа тоа?

Синдер вози Ферари 458. Ми кажа кога го прашав што му значат бројките во прекарот. Потоа ја побарав колата на интернет. Чини повеќе отколку што заработува мајка ми за пет години. Затоа сакам да го зафркавам за претерувањето со трошење пари. И да, таа кола навистина му зборува.

Синдер458: Не возам во моментов, па телефонот ми кажа. Адресата, жено. Веднаш! Или нема да ти кажам кој прифати да го игра Синдер во филмот.

За малку пак ќе писнев. Знаев дека ќе се снима филм по книгата, но уште не беше објавено кои ќе бидат актерите. Татко му на Синдер е некоја голема ѕверка во филмската индустрија, па Синдер секогаш знае многу работи предвреме.

ЕлаВистинскатаХероина: Нема шанси! Кажи ми!
Умирам...

Не успеав да дознаам кој актер ќе овековечи еден од најсаканите ликови на сите времиња затоа што еден огромен камион што носеше дрва за огрев се лизна на мраз, летна од едната во другата лента и удри директно во мене и мајка ми. Јас гледав надолу во телефонот во моментот и не ја видов цела случка. Се сеќавам само дека го слушнах вресокот на мајка ми и безбедносниот појас ми се вкопа во телото кога воздушното перниче ми експлодираше во лице. Имаше краток момент на толку интензивна болка што буквално ме остави без здив, а потоа ништо друго.

Се разбудив три недели подоцна во центар за изгореници во Бостон кога докторите ме освестија од вештачки предизвикана кома. Имав изгореници од втор и трет степен по седумдесет проценти од телото.

Мајка ми беше мртва.

1

Не се сеќавам на многу детали од несреќата, но стравот што го почувствував тој ден сè уште е кристално јасен во мојата меморија. Постојано имам кошмари. Секогаш се исти - неколку заматени слики и лудило од хаотични звуци, но јас сум толку парализирана од страв што не можам да дишам додека не се разбудам со врескање. Самиот тој страв е главен фокус на сонот.

Да не ми блескаше сонцето толку безобразно во лице и да не ме болеше целото тело од шестчасовниот лет од Бостон, ќе си помислев дека повторно сум заробена во сонот. Толку бев преплашена додека седев во колата на паркингот и гледав во она што требаше да биде мојот нов дом.

Досега го имав видено само она што се гледаше од прозорецот во колата меѓу аеродромот и куќата на татко ми на ветровитите брда над Лос Анџелес. Но и тоа ми беше доволно за да знам дека Л.А. беше многу различен од Бостон.

Посакував да бев исплашена само од промената на околина. Поминав осум недели на интензивна нега, а потоа уште шест месеци во центар за рехабилитација. Значи бев хоспитализирана вкупно осум месеци и сега за мене требаше да се грижи човекот кој излезе од мојот живот пред десет години - тој и жената за која ме имаше оставено, заедно со двете нејзини ќерки со кои ме имаше заменето.

„Треба да те предупредам дека Џенифер веројатно ти смислила некое изненадување за добредојде“.

„Не забава?“ реков со ококорени очи, а теророт експлодираше во нешто што можеби конечно можеше да ме убие. Никогаш си немав помислено дека ќе преживеам пекол што повеќето луѓе не би можеле ни да го замислат за на крајот, првиот ден на излегување од болница, да ме пречекаат група туѓинци дома.

„Не, се разбира дека не“, ме успокои татко ми. „Ништо такво. Твојот нов тим за рехабилитација намина минатата недела и го подготви целото семејство. Џенифер знае дека многу би ти дошло ако се соберат куп луѓе сега. Сигурен сум дека ќе бидат само таа и девојките, но веројатно ќе те чека убава вечера заедно со подароци за добредојде, а можеби и некоја декорација. Многу е возбудена што ќе те запознае“.

Јас не можев да го кажам истото.

Кога не одговорив, татко ми ми го упати истиот беспомошен поглед кој ми го упати и кога се разбудив од комата и го најдов седнат до мојот кревет во болницата. Тој поглед всушност е 70% сожалување, 20% страв и 10% непријатност. Како да нема поим што да каже или како да се однесува со мене - веројатно затоа што ме нема видено и нема разговарано со мене откако имав осум години.

Се накашла и рече, „Подготвена си, мала?“

Знаев дека никогаш нема да бидам подготвена.

„Те молам не ме викај така“, прошепотев, а говорот ми беше вистинско мачење со кнедлата што одеднаш ми го блокираше грлото.

Тој го издува воздухот што го држеше и се обиде да се насмевне. „Премногу си голема за тоа сега?“

„Така нешто“.

Вистината беше дека го мразев прекарот затоа што ме потсетуваше на мајка ми. Таа секогаш ме викаше *тиџеса* или малечка. Кога имав шест години, татко ми почна да ме вика мала. Велеше дека сакал да имам и американски прекар, но јас мислам дека се работеше за тоа што беше љубоморен на односот што го имав со мајка ми уште тогаш.

„Извини“, рече татко ми.

„Нема гајле“.

Ја отворив вратата од колата пред да умреме од непријатност. Татко ми сврте околу хаубата да дојде да ми помогне, но го одбив. „Рекоа дека треба сама“.

„Ах, да, извини. Еве“.

Додека ги вадев нозете од колата полека една по една, тој ми го подаде бастунот и чекаше да излезам.

Бараше голем труд и глетката не беше многу убава, но конечно можев повторно да чекорам сама. Бев горда на тоа. Докторите на почетокот мислеа дека никогаш веќе нема да можам да одам сама, но јас се трудев и форсирав дури и кога најмногу болеше и успеав да си вратам голем дел од способноста за движење.

Лузните беа доволно лоши сами по себе. Не сакав да бидам врзана и за инвалидска количка до крајот на животот.

До некаде ми беше мило што се движев толку полека кон куќата. Тоа ми даде време да се подготвам малку за она што ме чекаше внатре.

Татко ми покажа со рака кон куќата пред нас.

„Знам дека не изгледа ништо посебно однапред, но поголема е отколку што изгледа и погледот одзади е спектакуларен“.

Не е ништо посебно? Што очекуваше да помислам за двокатната модерна мултимилионска куќа пред мене? Тој го имаше видено малото двособно станче каде што живеевме со мајка ми во Бостон. Самиот имаше отидено да го расчисти по погребот на мајка ми.

Не знаејќи што да кажам, само слегнав со рамениците.

„Одбравме соба за тебе на приземје, за да не мораш да се качуваш, освен во дневната соба каде што има неколку скалички за симнување. Ќе имаш и сопствен тоалет и го прилагодивме според твоите пречки. Би требало сè да е подготвено за тебе, но ако се покаже дека куќава не ти одговара, јас и Џенифер веќе разговаравме да побараме некоја друга, можеби подолу на брдото, во Бел-Ер“.

Ги затворив очите и длабоко вдишав за да не зјапнам луто во него или да не кажам нешто дрско. Тој зборуваше како да ќе бидам тука засекогаш, но јас планирав да заминам веднаш штом ми дозволат.

Имав еден момент на слабост во најтешката фаза од рехабилитацијата и се обидов да си го одземам животот. Бев три месеци во болница во тоа време и ми се чинеше дека не се гледа крајот. Сè уште едвај се движев, штотуку ми ја имаа направено седумнаесеттата операција, ми велеа дека никогаш нема да проодам, ми недостигаше мајка ми и имав толку неподносливи болки што само сакав сè да заврши.

Никој не ме обвинуваше за тоа што го направив, но сега никој веќе не ми ни веруваше дека не сум опасност сама за себе. Планирав да одам во Бостон, да надоместам онлајн за наставата што ја испуштив, а потоа да се запишам на универзитетот во Бостон кога ќе бидам подготвена. Имав осумнаесет години и имав заштедено некои пари, но кога татко ми сфати што планирав, легално ме прогласи за ментално некомпетентна и ме принуди да дојдам во Калифорнија со него.

Не ми беше лесно да бидам цивилна со човекот. „Сигурна сум дека куќата е добра“, промрморев. „Може ли те молам да завршиме со ова за да можам да си легнам? Преморена сум и сè ме боли од патувањето цел ден“.

Се почувствував лошо што немав трпение за него кога го видов разочарувањето што блесна во неговите очи. Мислам дека се надеваше дека ќе ме импресионира, но тој не разбираше дека јас никогаш не сум имала многу пари и дека никогаш не ми требале. Си бев задоволна од скромниот живот што го имавме со мајка ми. Никогаш не ги ни користев чековите што тој ги испраќаше секој месец. Мајка ми со години ми ги ставаше во банка. Имав собрано доволно за факултет - уште една причина поради која ќе ми беше добро и сама.

„Секако, злато...“ Се сепна и направи пауза. „Извини. Претпоставувам дека и тој прекар не е на листата на одобрени, а?“

Направив гримаса. „А да се држиме до Ела?“

Внатре, куќата беше беспрекорно чиста како центарот за изгореници. Веројатно имаше аларм што се вклучуваше ако паднеше некоја прашина некаде. Можеби мојот тим за рехабилитација ќе се воодушевеше од неа. Местото беше страшно модерно и целиот мебел изгledаше ужасно неудобно. Немаше теоретска шанса да почнам некогаш да ја чувствувам куќава како дом.

Новата госпоѓа Колман стоеше во една огромна кујна, ставаше една сребрена чинија со овошје на работната маса од гранит кога свртевме на аголот. Мислам дека има шанси чинијата да беше од вистинско сребро. Кога нè забележа, се насмеа од уво до уво - ми се чини дека не сум видела поширока насмевка во животот. „Еламара! Добредојде во нашиот дом, мила!“

Џенифер Колман сигурно беше најубавата жена во цел Лос Анџелес. Коса златна како сонцето, очи сини како небото. И трепки што стигаат до месечината. Нозете ѝ беа долги, струкот минијатурен, а нејзините огромни гради совршено заоблени и кренати. Бомба беше единствениот збор што ми падна на памет кога ја видов.

Не знам зошто нејзината убавина толку ме изненади. Знаев дека е професионален модел - за постери, каталози и реклами, не висока мода. Снимаше реклами за шампони и козметички производи, па за разлика од другите манекенки изгledаше здраво и не беше слаба како зависничка од дрога.

Судејќи според големината на нејзината куќа, мора да ѝ одеше добро затоа што татко ми можеби беше голем адвокат, но адвокатите во Америка немаа некои безобразни плати. Кога живееше со нас, имавме убава куќа во предградието, но дефинитивно не возеше Мерцедес и не живееше во куќа на брдо со сопствени порти.

Џенифер ми пријде и внимателно ме гушна, бакнувајќи го воздухот до мојот образ. „Многу сме возбудени што конечно си тука со нас. Рич толку долго ни раскажуваше толку многу за тебе што имам чувство дека веќе си дел од семејството. Сигурно е олеснување што конечно повторно си дома.“

Не ѝ кажав дека заминувањето од центарот за рехабилитација беше една од најстрашните работи што

некогаш сум морала да ги направам и дека тоа што бев овде ми будеше многу дијаметрално различни чувства од олеснување. Се обидов да кажам нешто што ќе биде вистина, но не премногу навредлива. „Олеснување е што не сум во авион веќе“.

Насмевката на Џенифер се исполни со сочувство. „Сигурно си многу уморна, кутро дете“.

Ја проголтав нервозата и вештачки се насмевнав. Го мразев сожалувањето на луѓето исто како што го мразев нивното зјапање, ако не и повеќе. Пред да морам да се потрудам да смислам што да кажам, моите две нови полусестри влетаа низ вратата.

„Девојчиња, доцните“. Џенифер звучеше нервозно, но повторно ја имаше големата вештачка насмевка на лицето. „Видете кој дојде!“

Двете сестри се треснаа една во друга кога нагло застапаа. Близначки беа. Мислам дека не идентични, но толку си личеа што да не им беа различните фризури, сигурно ќе ги мешав. Од сликите што ми ги имаше покажано татко ми знаев дека Џулиет беше таа со долгите руси локни што ѝ паѓаа по грбот како свиленаксти бранчиња. А Анастасија имаше права руса коса потстрижана во остра линија со вилицата. Ѓ беше средена толку совршено што изгледаше како да излегла од некое фризерско списание.

Двете девојки беа прекрасни како мајка им - истата руса коса, сини очи и совршена фигура. И двете беа страшно високи! Јас сум скромни метар и шеесет и два сантиметри, а тие се надвиснуваа над мене. Згора на тоа, двете носеа штикли од минимум осум сантиметри, но сигурно имаа над метар седумдесет и пет и без штиклите. Беа година дена помлади од мене, но изгледаа како да имаат повеќе од дваесет и една година.

Анастасија не се помачи да каже здраво, само ја стави раката на градите и рече, „Ох, човече, многу ми е мило што лицето не ти е унаказено“. Џулиет кимна со ококорени очи. „Дефинитивно. Гледавме слики на интернет од жртви од пожар и сите имаа одвратни лузни по лицето. Грозно беше“.

Татко ми и Џенифер вознемирено се насмевнаа и отидоа да застанат до близначките. „Девојчиња“, ги укори Џенифер благо. „Не е културно да се зборува за деформитетите на луѓето“.

Целата се згрчви од зборот. Тоа ли мислеше за мене? Дека сум деформирана? Можеби имав среќа за лицето, но десната страна од телото, од рамото, па сè до струкот, ми беше покриена со испакнати розови лузни кои беа грда спротивност на мојата природно темна кожа.

Татко ми ги повлече двете девојчиња кон себе, префрлувајќи по една рака преку нивните раменици. Со штиклите, тие беа речиси исто високи колку него. Се сеќавав дека беше привлечен маж, но делуваше неописливо убаво и згодно додека стоеше вака со неговото семејство, сите како извадени од списание. Косата сè уште му беше темна и густа, а очите светлосини како моите. „Мила, ова се моите ќерки, Анастасија и Џулиет. Девојчиња, ова е вашата нова полусестра, Еламара“.

Гордо се исклешти, покажувајќи ја совршената адвокатска насмевка кога ги стегна двете девојки за рамениците. Брчките на крајчињата од неговите очи ме погодија во срце. *Линии од смеа*. Тој очигледно имаше поминато голем дел од животот во смеење. Исто така имав забележано дека ги нарекуваше близначките ќерки, не поќерки.

Игнорирајќи го нагонот да се стуткам во топче и да прснам да плачам, ја кренав раката да ги поздравам. „Ела. Ела Родригез“.

Ниедна не пријде да се ракува со мене. „Родригез?“ Џулиет фркна со носот. „Не треба да е Колман?“

Спуштајќи ја раката покрај телото, слегнав со рамениците. „Го зедов моминското презиме на мајка ми кога имав дванаесет години“.

„Зошто?“

„Затоа што сум Родригез“.

Двете полусестри изгледаа како да сум ги навредила некако. Морав да ја стегнам вилицата за да не почнам да ги пцујам на шпански. Погледнав во татко ми. „Каде ми е торбата? Треба да се напијам апче и потоа морам да одморам. Нозете ми се отечени“.

Џенифер се расправаше со девојките со луто шепотење кога татко ми ме поведе кон мојата соба. Не ми беше гајле што се караа поради мене. Само ми беше мило што завршивме со запознавањата. Сега се надевам дека ќе успевам да ги избегнувам најмногу што можам.

Седнав на креветот кој беше како во болница со механизам за кревање и спуштање од двете страни и испив неколку апчиња пред да ја разгледам мојата нова соба. Сидовите беа нежно жолти - сигурно намерно затоа што некој доктор му кажал на татко ми дека жолтата е успокојувачка, весела боја. Искрено, не беше толку лошо, но мебелот беше толку детинест што се чувствував како повторно да имам шест години.

„Ти се допаѓа?“ праша Џенифер надежно. Влезе во собата и застапа до татко ми. Тој ја замота раката околу нејзиниот струк и ја бакна во образот. Давав сè од себе да не направам гримаса.

Повторно внимателно ги одбрав зборовите. „Никогаш не сум имала олку скапи работи“.

Татко ми зеде еден далечински управувач што работеше на допир. „Чекај сега да го видиш најдобриот дел“. Се исклешти кога почна да притиска копчиња. „Подоцна ќе ти покажам како се користи. Со него се контролираат телевизорот, музичкиот систем, светлата, вентилаторите и прозорците“.

„Прозорците?“ Моите прозорци се контролираа со далечински управувач?

Татко ми гордо ги наду градите и кога допре едно копче на управувачот, огромните бели завеси од под до таван се отворија, откривајќи цел сид од прозорци со шибер врата во средината. Кога притисна друго копче, почнаа да се креваат и тенките ролетни на прозорците, пуштајќи бран од светлина во собата.

Татко ми ја отвори вратата и излезе на зајдисонцето

на дрвениот балкон од каде што се гледаше цел Лос Анџелес. Од балконот натаму не се гледаше тлото, па претпоставив дека куќата беше изградена на самиот крај на брдото.

„Ти го имаш најдобриот поглед во цела куќа. Ќе мора да излегуваш овде и да уживаш во глетките навечер. Навистина се нешто посебно“.

Со оглед на репутацијата на Калифорнија за земјотреси, помислата да излегувам на балконот често ми беше малку вознемирувачка.

Татко ми повторно влезе во собата и откако ги затвори ролетните и завесите, надежно ме погледна. Ме забележа дека колебливо го меркав лаптопот што стоеше на бирото. Целиот беше сребрен и тенок како палачинка. Отсекогаш сакав таков лаптоп, но сега не ме привлекуваше толку веќе.

Татко ми отиде натаму и го отвори. „Се надевам дека не ти пречи промената. Компјутерот што го имаше во станот беше антика. Сметав дека овој повеќе ќе ти се допадне. Но средив да ти преснимат сè од стариот пред да го фрлам. А ти купив и нов телефон бидејќи твојот изгорел“. Зеде нешто што личеше на iPhone во розова футрола и ми го подаде. „Те додадовме на нашата семејна тарифа - сè е неограничено, па ич не му ја мисли ако сакаш да се слушаш со пријателите во Масачусетс. Не е проблем“.

Целата се згрчив. Се немав јавено кај никој од моите пријатели по несреќата. Додека да си дојдам на себе доволно за вртење телефони, веќе беше поминато толку многу време што претпоставував дека сите си продолжиле понатаму со животите. А секако требаше да одам да живеам кај татко ми и знаев дека нема да се вратам назад, па не гледав која е поентата да се обидувам да останам во контакт со нив. Сега кога бев на илјадници километри, ич па не гледав која е поентата да ги обновувам контактите.

Изгледа и татко ми го сфати ова, па вештачки се насмевна и си го протри задниот дел од вратот како одеднаш да му беше екстремно непријатно.

„Фала“, реков. „Па, каде се сите мои работи?“

Неговото лице се опушти, како да сум поставила лесно прашање на многу побезбедна тема. „Сè од твојата соба, со исклучок на мебелот се разбира, е спакувано во кутии во твојот плакар“.

Во мојот плакар? „Колку е голем плакарот?“

Ова очигледно ѝ беше смешно на Џенифер. „Не колку мојот, ама сигурна сум дека ти го немаш истиот проблем со чевли што го имам јас“.

Не сакав да ѝ кажам дека и јас и мајка ми имавме ист проблем со чевли. Носевме ист број и двете заедно на купче имавме цел камион чевли. Не дека можев да ги носам некогаш пак. Знаев дека за мене нема да има веќе штикли и сандали со отворени прсти - само специјални ортопедски чевли, теткински, за моите изгорени стапала. Добро, барем ми ја имаа средено раката, па можев да пишувам пак ако ништо друго. Но не можеа целосно да ми ги спасат ножните прсти.

„Оставивме сè во кутии затоа што сметавме дека ќе сакаш сама да се распакуваш и да си наместиш сè на свое место“, рече татко ми. „Но ако ти треба помош, само кажи и ќе направиме сè што треба“.

„Не. Ќе се снајдам. А каде се работите на мама и сè друго од станот?“

„Спакував сè што ми изгледаше важно - слики и некои од работите на мајка ти што мислев дека може да ги сакаш. Немаше многу, само неколку кутии. Сè е спакувано заедно со твоите работи. Другото што остана, фрлив“.

„А книгите?“ Срцето почна да ми биде побрзо во градите. Моите полици со книги не беа во оваа соба и искрено се сомневав дека беа во плакарот. „Што направи со сите мои книги?“

„Сите тие книги што беа на полиците во дневната? Ги донирав“.

„Што?“

Татко ми се сепна кога се развивав и повторно се врати испаничениот израз на неговото лице. „Извини, душичке. Не знаев дека...“

„Си ги дал сите мои книги?“

По целиот емоционален стрес дента, можеби беше глупаво што избувнав баш за таква работа, но не можев да ја поднесам помислата дека ги немаше сите мои книги. Ги собирав со години.

Тоа ми беше најомиленото нешто уште откако научив да читам. Мајка ми ми даваше книги за родендени и за Божиќ - понекогаш и без никаква причина - толку долго што тоа ни стана еден вид на традиција.

Одев на конвенции и потпишувања на книги низ целата земја и имав десетици потпишани книги од сите мои омилени автори. Секогаш кога ќе ѝ отидев на мајка ми со тој поглед во очите, таа само ќе се насмееше и ќе речеше, „Каде одиме овој пат?“ И на секое потпишување замолував некој да нè слика мене и мајка ми со авторот и ја лепев фотографијата на внатрешната корица од потпишаната книга.

Сега, книгите, сликите и спомените... немав ништо веќе. Ги немаше. Исто како што ја немаше мајка ми. Никогаш веќе не можеа да ми се вратат и никако не можеше да се замени она што го имав изгубено. На еден начин се чувствував како повторно да сум ја изгубила неа.

Срцето ми се распарчи на милион парчиња, неправливо згазено. Почнав неконтролирано да липам, вртејќи се на креветот и склопчувајќи се, посакувајќи да можев некако да ја блокирам болката.

„Многу ми е жал, Еламара. Не знаев. Ти беше во кома, не можев да те прашам. Но можам да ти купам нови книги. Ќе излеземе неделава и можеш да земеш сè што сакаш“.

Помислата дека тој се обидуваше да ја замени таа колекција уште толку ме разлуте. Ме погоди во срце. „Ти не разбираш!“ вреснав. „Те молам само остави ме“.

Воопшто не ја слушнав вратата да се затвори, но после тоа никој веќе не ми речеше сè до следното утро. Плачев со часови сè додека не заспав од премор.